

spørgsmålet om ændring af den betingede dom. I sådanne tilfælde beror det på de danske myndigheders afgørelse, hvorvidt det i et andet nordisk land pådømte forhold skal medføre ændring af den betingede dom.

Med henblik herpå fastsættes i § 11, stk. 2, at denne afgørelse træffes efter reglerne i straffelovens § 60. Det omhandlede strafbare forhold ligestilles således med en overtrædelse af vilkår, fastsat i medfør af straffelovens § 57 (tilsyn og særvilkår).

Med tilføjelsen af straffelovens § 66 i lovforslagets § 3, nr. 5, udvides bestemmelsen til også at omfatte betingede domme med vilkår om samfundstjeneste.

Til § 4

Retsplejeloven

Til § 191

Til stk. 1

Efter stk. 1, 1. pkt., kan en person, der er frihedsberøvet i udlandet, og som har meddelt samtykke hertil, overføres til Danmark for i en straffesag at afgive forklaring eller medvirke ved konfrontation. Den pågældende skal under overførslen være frihedsberøvet og skal tilbageføres til den fremmede stat, uanset om den pågældende senere tilbagekalder sit samtykke til overførslen, jf. stk. 1, 2. pkt. Om baggrunden for denne ordning henvises til pkt. 5.2. i de almindelige bemærkninger.

Bestemmelsen finder anvendelse i straffesager, men ikke i civile sager. Bestemmelsen er ikke indskrænket til tilfælde, hvor formålet med overførslen er at afgive vidneforklaring. Bestemmelsen vil også kunne bringes i anvendelse i tilfælde, hvor formålet med overførslen er, at den pågældende skal afgive forklaring hos politiet eller medvirke ved konfrontation, der ligeledes foregår ved politiet. Om baggrunden herfor henvises til de almindelige bemærkninger pkt. 5.2.

Bestemmelsen angår alene personer, der har meddelt samtykke til at lade sig overføre for at afgive vidneforklaring eller medvirke ved en konfrontation. Det indebærer, at frihedsberøvelse i medfør af § 191, stk. 1, ikke kan finde sted, hvis den berørte person modsætter sig en overførsel i det anmodede øjemed, f.eks. fordi den pågældende ikke ønsker at afgive en vidneforklaring.

Justitsministeriet forudsætter, at anklagemyndigheden i forbindelse med stillingtagen til spørgsmålet om, hvorvidt en person, der er frihedsberøvet i udlandet, skal føres som vidne i en dansk straffesag, lader indgå, om det vil være åbenbart uforeneligt med landets retsorden at lade den pågældende tilba-

geføre til udlandet efter vidneførslen eller konfrontationen. Det vil f.eks. kunne være tilfældet, hvis den pågældende er idømt dødsstraf i udlandet.

Selv om der efter reglerne i udleveringsloven ikke kan ske udlevering af en dansk statsborger til strafforfølgning eller straffuldbydelse i en anden stat, vil det efter lovforslaget ikke være udelukket at lade en dansk statsborger, der er fængslet i udlandet, overføre til Danmark for at afgive vidneforklaring med henblik på efterfølgende tilbageførsel til den pågældende fremmede stat. Det har sammenhæng med, at en overførsel forudsætter, at den pågældende har meddelt samtykke hertil og dermed også til tilbageførsel. Det er i den forbindelse uden betydning, om den pågældende senere tilbagekalder sit samtykke til overførslen, jf. stk. 1, 2. pkt.

At frihedsberøvelsen efter stk. 1, 2. pkt., knytter sig til »overførslen«, indebærer, at frihedsberøvelsen omfatter transporten til anbringelsesstedet i Danmark, opholdet i Danmark og transporten tilbage til den fremmede stats myndigheder.

Til stk. 2

Efter stk. 2, 1. pkt., træffes afgørelse om frihedsberøvelse af retten efter anmodning fra politiet. Retten skal efter denne bestemmelse alene tage stilling til spørgsmålet om frihedsberøvelse. Opstår der tvist om, hvorvidt den berørte person overhovedet skal føres som vidne, må dette spørgsmål afgøres efter reglerne i retsplejelovens § 837 og § 927, jf. § 837.

Efter stk. 2, 2. pkt., skal retten påse, at den pågældende har meddelt samtykke til midlertidig overførsel som nævnt i stk. 1. Der stilles ikke bestemte formkrav til dette samtykke. Retten må således efter en konkret vurdering afgøre, om f.eks. en erklæring herom til en politirapport eller lignende, der er optaget af det fremmede lands myndigheder, kan accepteres, eller om der i stedet bør foreligge samtykke i form af en underskrevet erklæring fra den pågældende selv.

Bestemmelsen udelukker i øvrigt ikke, at retten i vurderingen af spørgsmålet om frihedsberøvelse lader indgå en overvejelse af, hvorvidt tilbageførsel af den pågældende til udlandet må antages at være åbenbart uforeneligt med landets retsorden. Som det fremgår af bemærkningerne til § 191, stk. 1, forudsættes anklagemyndigheden imidlertid allerede ved afgørelsen af, om begæring om overførsel skal fremsættes, at have taget stilling til dette spørgsmål.

Der skal ikke beskikkes advokat for den, der er frihedsberøvet i udlandet, i forbindelse med rettens behandling af anmodningen om frihedsberøvelse under overførsel til Danmark. Det skyldes, at formålet med overførslen ikke er at iværksætte strafforfølgning mod den pågældende. At der ikke beskik-